

Kiss Ottó

PALAJDI VÁLASZTÁSA

Az első nő, aki Palajdi hazaköltözése után a látókörébe került, egy frissen végzett kertészmérnök volt. Nagyon dekoratív, nála jóval fiatalabb, s mint később kiderült, intelligens is.

Először nem sokkal azután látta, hogy aláírta a szerződést a helyi klubbal, és az edzőpályán megkezdte a legkisebbek felkészítését. A nő a harmadik vagy a negyedik edzésen tűnt föl, a korlát mögül figyelte a játékot. Palajdi azt hitte, valamelyik gyerek anyukája, később meg, amikor a nő a vállán lógó táskából elővett egy hatalmas fényképezőgépet, azt, hogy a helyi vagy a megyei lap munkatársa. Bizonyára írnak majd valamit a közelgő szezonkezdésről, fordult meg a fejében, és még az is eszébe jutott, hogy nemsokára tőle is interjút kérnek, hisz az itteni lapokban hírértékű lehet, hogy egy volt válogatott focista visszajött a szülővárosába, és most a kicsiket edzi.

Mindkét feltételezése tévesnek bizonyult. De ez csak néhány héttel később derült ki, az után, hogy a belvárosi szupermarket fotocellás kijáratánál előreengedte a nőt. Az megköszönte az előzékenységet, és talán mert egy irányban indultak, meg is szólította Palajdit, aki csak akkor ismerte fel benne az edzőpályánál fotózó dekoratív hölgyet. Meg is kérdezte tőle, hogy valamelyik újságnak dolgozik-e, vagy csak a gyereket fényképezte, mire a nő nevetve közölte, hogy nincs gyereke, sőt férje sincs, nemrég költözött haza, mert végzett az egyetemen, egyébként hobbiból fotózik, de nagyon élvezi. Néhány utcát együtt mentek, a nő szüleinek belvárosi lakásáig, és mielőtt elköszöntek volna egymástól, a nő váratlanul felajánlotta, hogy néhány képet szívesen kinyomtatna, és akár már ma este odaadhatná, szigorúan ajándékba persze, ha Palajdinak nincs ellenére.

– Nincs – mosolygott a hölgyre, aztán megegyeztek, hogy a közelben, a belvárost átszelő Ó-Körös partján találkoznak.

A nő késett, de csak néhány perccel, éppen annyit, amennyit illendő.

Őt fényképet hozott, mindet fotópapírra nyomtatta, fekete-fehérek és elég nagy méretűek voltak. Palajdi megköszönte, majd felajánlotta, hogy viszonzásul meghívja őt egy italra a közeli vendéglő kerthelyiségébe, de a nő nem szeretett volna nyilvános helyre menni, ezért a vízpart egyik padjára ültek. A fák takarásában csak gyér fény esett rájuk,

ezért amikor Palajdi nézegetni kezdte a fotókat, a nő elővette a mobiltelefonját, hogy világítson neki. A felvételek Palajdit a jó harminc évvel azelőtti önmagára emlékeztették, azokra az évekre, amikor serdülőként vagy kezdő ifistaként ugyanezen a pályán ő készült egy-egy mérkőzésre. De ezt nem hozta a nő tudomására, mindössze annyit mondott neki, hogy nagyon jók a képek.

– Örülök, ha tetszenek – felelte a nő, aztán szabadkozni kezdett, amiért nem fogadhatja el az italmeghívást. Arról van szó, mondta, hogy az édesapja egykori munkatársa és barátja éppen átutazóban van a városban, ma este találkoztak valamelyik vendéglőben, hogy nosztalgiazzanak, és nem szeretné, ha összefutnának velük.

– Értem – nézett rá Palajdi –, semmi gond.

– Amúgy apám nagyon szeretete a játékokat – mondta a nő. – Gyerekkoromban sokat hallottam otthon a neved, persze a meccseket inkább az öcsémmel tárgyalták meg, mindig együtt nézték a tévét – magyarázta, Palajdi pedig csak akkor kezdte számolgatni magában a körülményeket, akkor vált előtte világossá, hogy a nő több mint húsz évvel lehet fiatalabb nála.

– Menjünk? – kérdezte.

– Menjünk – mondta a nő is. – Hazakísérhetlek?

– Komolyan kérdezed? – mosolygott vissza Palajdi.

– Ráérek – felelte a nő.

Az Ó-Körös belvárosi részétől hosszú, öreg gesztenyefák szegélyezte sugárút vezet Palajdi lakásáig. Azon a késő nyáron épp csatorna-felújítás volt, szinte az út teljes hosszában feltúrták a járdát, a kapubejáróknál a munkagödrökön csak egy-egy palló vezetett át. A nő már az első akadálnál levette a szandálját, és úgy ment át mezítláb egyensúlyozva a keskeny deszkán, két oldalra eltartva a testétől a szandálokat, mint egy kötélrancos.

Palajdinak tetszett ez a lazaság, nevetett. Lehúzta a cipőjét, és amikor próbált ugyanolyan mozdulatokkal egyensúlyozni a gödör felett, a nő is elnevette magát.

Nem vették vissza a lábbeliket, mezítláb sétáltak egymás mellett, felszabadultan végigbeszélgetve az utat, és ahogy a vasútállomás környéki tömbházakhoz értek, Palajdi felajánlotta a nőnek, hogy visszakíséri a belvárosba.

– Fel sem mehetek hozzád? – nézett rá csalódottságot mímelve a nő, de amikor meglátta Palajdi arcán a pillanatnyi zavart, elnevette

magát. – Csak vicceltem – mondta, és lefelé nézett, a poros lábára. – Ha lehet, azért szívesen rendbe hoznám magam.

Felmentek az első emeleti lakásba. Palajdi a konyhában ültette le a nőt, mert akkor még nem érkeztek meg a bútorok a szobákba, csak a kisebbikben volt egy öreg tévé és két rugós heverő, amelyeket a régi tulajdonos hagyott ott.

– Nemsokára berendezkedem – mentegetőzött Palajdi, mert a nő a mosdó felé menet mégiscsak benézett az üres nagyszobába. Amikor visszaért, a férfinak feltűnt, hogy a dekoltázsa sokkal merészebb, mint korábban volt, már-már kihívó.

Megkérdezte tőle, hogy mit inna, de a nő csak sima csapvizet kért.

Indulás előtt telefonszámot cseréltek, és miután Palajdi is rendbe tette magát, visszakísérte őt a belvárosba, immár cipőben és szandálban.

Hetekig jó szívvel gondolt rá, és a nagy különbség ellenére lehetséges partnereként is. Közben kétszer találkoztak, a nő egyre közvetlenebb volt vele, de aztán mégis másképpen alakultak a dolgok.

A tanárnő először nem sokkal azután csengetett be hozzá, hogy a fiatal kertészmérnökkel másodszorra is találkozott.

Előzetes bejelentés nélkül érkezett, egyszerűen csak ott állt az ajtajában.

Palajdi néhány másodpercig azt sem tudta, hogy kicsoda, csak akkor kezdte sejteni, amikor a nő közölte, hogy alig pár hónapja beszélgettek abban a száz kilométernyire lévő nagyvárosban, ahol él.

– A futballbemutató után? – kérdezte.

A nő bólintott, elnevette magát, aztán hosszan magyarázni kezdett, hogy tulajdonképpen a nagyobbik fiával kettesben akart elmenni arra a focitoborzóra, a kicsit csak azért vitte magával, mert nem tudta kire bízni, a férjére ugyanis nem lehet számítani, sosem volt rá jellemző, hogy vigyázott volna a gyerekekre, mindig is alig töltött velük időt, sajnos ő ilyen, finoman fogalmazva sem egy mintaapa. A kicsi hároméves lesz, a nagy már nyolc, de még nem fordult elő, hogy elment volna a család valahová, mondjuk nyaralni, és nemhogy külföldre, még az országban sem voltak soha, sehol együtt.

A nő csak mondta, mondta, Palajdi úgy látta hát jónak, hogy belessékeli a lakásba. Addigra megérkeztek a bútorok a nagyszobába, de mégis a konyhában ültette le, mert a nő beszéd közben mindkét kezével legyezte az arcát, hogy jelezze, melege van, és amikor a nyomaték

kedvéért két levegővétel között hozzátette, hogy nagyon kiszáradt, Palajdi megkérdezte, hogy mivel kínálhatja meg.

Üdítőt kért, és ahogy a pohárral a konyhaasztalhoz ült, tekintete a mosatlan tányérokra tévedt. Palajdi rá akart kérdezni, minek köszönheti a látogatást, de a nő megelőzte.

– Tipikus legénylakás – jelentette ki, aztán a férfinak szegezte a kérdést: – Hogyhogy még egyedül vagy így negyven körül?

– Már közelebb az ötvenhez – mondta Palajdi. Ő is töltött magának egy üdítőt, aztán leült a másik székre.

Arról van szó, kezdte, hogy huszonevésen, amikor ráadásul szerelmes is volt, még úgy érezte, nem tudna egyetlen nő mellett megmaradni. Azt pedig tisztességtelennek gondolta, hogy csak azért nősüljön, hogy legyen felesége, közben meg, a szerelem elmúltával, mert azt olvasta, az olyan, hogy elmúlik, más nők körül legyeskedjen. Most is úgy véli, az ilyenek semmi értelme, mert elsősorban nem a másikat verjük át vele, hanem magunkat. Negyvenévesen érezte először, hogy megállapodna, családot és gyerekeket szeretne, és ahogy telt az idő, ez az érzés egyre erősödött benne. Addigra viszont a korosztályából mindenki férjhez ment, így aztán csak jóval fiatalabbakkal kezdhetett volna, esetleg azokkal, akik túl vannak a váláson, de nekik meg már született egy-két gyerekük, vagy valamiért nem is lehet.

Palajdi maga is meglepődött, hogy ilyen közlékeny és őszinte, tulajdonképpen egy ismeretlennel osztja meg a legbensőbb titkait. Feltételezhetően azért, gondolta, mert a nő is ilyen nyílt és őszinte volt vele. S hogy oldja kicsit ezt a komoly kitárulkozást, még hozzátette, hogy utólag visszagondolva jó, hogy hallgatott az érzéseire, hisz mostanra a vele egyidős barátai már túl vannak egy-két váláson, tehát ezt ő már biztosan megúszta.

A nő elmosolyodott, aztán a konyhaablakra nézett, néhány másodpercig hallgatott, végül azt mondta, hogy az ablakra ráférne egy takarítás, és ha kap újságpapírt, rongyot meg némi ecetet, szívesen megcsinálja, úgyis ráér.

Palajdi ekkor értette meg, hogy a nő nemcsak úgy beugrott hozzá, bizonyára szeretne is tőle valamit. Szabadkozott, hogy tervezte megpucolni az ablakokat, de csak nemrég költözött be, a napokban hozták meg a bútorokat is, azokkal foglalkozott, másra nem volt még ideje. Végül rákérdezett, hogy a nő mi járatban van erre felé.

– Szó szerint csak erre jártam – felelte.

– És a gyerekek? – kérdezte Palajdi.

– A szüleimnél – válaszolta a nő, aztán újra szóba hozta az ablakmosást.

Palajdi nem tartotta jó ötletnek, és ezt meg is mondta neki, de ő ragaszkodott hozzá. Azzal érvelt, hogy legalább hasznosan tölti az időt. Palajdinak is jó, meg neki is, hisz tényleg szívesen csinálja, egyébként pedig órákig kint kellene állnia a vasútállomáson, míg meg nem jön a csatlakozás.

Palajdi összerakta magában az információdarabkákat, végül bement a fürdőszobába, hogy vizet engedjen egy műanyag tálba, a nőnek pedig megmutatta, hol találja az ecetet, a rongyokat és a régi újságpapírokat.

Segített neki levenni az ablaktáblákat, s míg dolgoztak, kiderült, hogy Palajdi épp félúton él a nő szülei és lakóhelye között, keletre és nyugatra is száz-száz kilométerre vannak tőle. Éppen hazafelé tart, mert a gyerekeket egész hétvégére a szüleinél hagyta, akik még mindig a határ túloldalán laknak, ő viszont már húsz éve, az akkori nagy áttelepülési hullámmal ideköltözött.

Palajdi jól emlékezett arra az időszakra. Akkorra már többször is magára húzhatta a válogatott mezét, és már a második fővárosi csapatban játszott, de aznap, amikor ifista korú ismerőse átjött a határon, épp itthon volt, a szülei ötszobás házában. A fiú becsengetett hozzájuk, és ahogy Palajdi kisszobájában beszélgettek, megkérte, hogy ajánlja be őt a helyi klubnál. Egyetlen táskával érkezett, még a szerelését sem hozhatta át a határon, ám végül nem volt semmi gond, mert elég jól játszott, így hát szívesen fogadták.

Amikor Palajdi a történet részleteit mesélte, azt például, hogy hogyan talált rá az ismerőse a szülei házára, a nő el-elmosolyodott. Tudniillik, mondta Palajdi szándékosan eltúlzott büszkeséggel, és közben, hogy a nő nehogy félreértse a játékot, még ki is húzta magát, tudniillik én már tizenhét évesen a helyi felnőttcsapat biztos pontja voltam, ráadásul olyan jól játszottam, hogy sokan csak miattam jártak ki a meccsre, így aztán ismertek a városban, tudták, melyik házban élünk.

Ő is hasonlóan érkezett annak idején az országba, mondta a nő, egyetlen bőrönddel, és most is hasonlóan érkezett Palajdihoz, hisz elég volt megkérdeznie a vasútállomáson, egyszerre három ember is útba igazította.

– A focista? – kérdezték vissza.

– Hát ott – mutattak a tömbháza.

Míg a nő végzett az ablakkal, Palajdi elmosogatott, aztán felajánlotta neki, hogy ha van még ideje és kedve a vonatindulásig, szívesen kiviszi őt biciklivel az Ó-Körös gátjára, ahol néha futni szokott, szép hely.

– Több mint két órám van még – felelte a nő. Lementek hát az alagsorba, és kihozták a biciklit a tárolóból. A nő a csomagtartóra ült, útközben nevetgélt, és jó tíz perc múlva, amikor leugrott róla, elégedetten nézett körbe.

– Tényleg nagyon szép ez a környék – mondta.

Palajdi megmutatta a gátnak azt a szakaszát, ahol futni szokott, aztán ahogy a vízparton sétáltak, megtudta, hogy a nő szülei általános iskolában tanítanak, ő pedig középiskolai tanár, még otthon végezte el az egyetemet, de a doktori fokozatot már itt, az átköltözése után szerezte neveléselméletből. Van egy hat évvel fiatalabb öccse, aki nem sokkal utána költözött át, ő az ország másik végén él a feleségével, közel a nyugati határhoz. Később az öccse születésének körülményei és az évszám is szóba került, így aztán Palajdi gyorsan kiszámolta, hogy a nő a harminckilencedik évét tölti.

– És te is tanítasz? – kérdezte.

Nem kapott azonnal választ, mert akkor láttak meg egy csipkebokrot, és odamentek. Palajdinak az járt a fejében, hogy elárulja-e, ő csak főiskolát végzett, ráadásul a foci miatt azt is csak levelezőn, de végül nem mondott semmit, mert miközben a nő szedett néhány bogyót, azt kezdte el magyarázni, hogy szívesen tanítana újra, de az az iskola, ahol pár évet dolgozott, megszűnt, és a második gyerek után még nem kapott újabb állást. Aztán papír zsebkendőt vett elő a válltáskájából, széthajtogatta, és beletette a csipkebogyókat.

Visszafelé nem ültek fel a biciklire. Palajdi a vasútállomásig tolta, az épület előtt lelakatolta, aztán telefonszámot cseréltek. Bekísérte a nőt a vonathoz, de mielőtt az felszállt volna, elővette a papír zsebkendőbe csomagolt csipkebogyókat, Palajdi kezébe nyomta, és adott egy puszit az arcára.

– Legközelebb mást is kapsz – mondta mosolyogva, fellépett a lépcsőn, és eltűnt a vagonban. Palajdi hiába fürkészte az ablakokat, már nem látta.

A nő látogatásának másnapján, amikor biciklire ült, hogy kitekerjen a pályára, a hétvégi hazai meccsre a tanítványaihoz, gondolatban nagyon előreszaladt az időben. Először azt a változatot képzelte el, hogy

ezzel a nővel köti össze az életét, aztán azt, hogy a kertészmérnökkel. Izgalmas játék volt, de inkább csak a tényrt tartotta izgalmasnak, tudniillik, hogy újra vannak lehetőségei, mert az elképzelt jövő egyik esetben sem volt igazán megnyugtató. A kertészmérnököt akkor is túl fiatalnak találta, hisz mire a nő negyven lesz, gondolta, ő már majdnem nyugdíjaskorú, a tanárnő esetében pedig a gyerekek miatt támadtak fenntartásai. De aztán az is eszébe jutott, hogy ezt az egész helyzetet, hogy negyvenhat évesen még mindig csak itt tart, a túlzott óvatosságának köszönheti. Most már nem kellene annyit mérlegelnie, gondolta, hisz bár egyik változat sem kecsegtet biztos jövővel, ha nem dönt, ha nem vág bele hamarosan valamelyik kapcsolatba, végképp elszállnak a családalapítási reményei.

A kertészmérnökkel két nappal a tanárnő látogatása előtt, hét közepén találkozott újra. Palajdi telefonált rá, hogy meghívna vacsorára, nemcsak viszonzásul a fotókért, de egyébként is. Felajánlotta, hogy ha vendéglőbe most sem szeretne menni, otthon főz neki valami egyszerűt, de a teánál és a rántottánál azért picit bonyolultabbat, bár azokat is igen jól csinálja. A nő belenevetett a telefonba, aztán kis időt kért, hogy átgondolja, végül pár perc múlva visszahívta Palajdit azzal, hogy szívesen beszélgetne vele, de a találkozó legyen nyilvános helyen.

Egy belvárosi vendéglő kerthelyiségében ültek le, mert kellemes kora őszi este volt. Halat ettek és könnyű fehérborot ittak hozzá. A nő az egyetemi történeteit mesélte, Palajdi a tanítványairól beszélt. Sokat nevettek, és miután visszakísérte őt a szülei tömlakása elé, még leültek a lépcsőház előtti padra is. Addigra lehűlt az idő, a nő egy szál fekete pólóban volt, és amikor kicsit megborzongott, Palajdi ráadta a bőrkabátját, ő pedig a búcsúzásakor szemből próbálta a férfi vállára visszatenni, amitől az arcuk majdnem összeért. Egy ideig egészen közelről nézték egymást, de amikor Palajdi úgy döntött, hogy megcsókolja, az első apró mozdulatára a nő hátrébb lépett.

– Várjunk még egy kicsit.

A tanárnő látogatása után két nappal, vasárnap találkoztak harmadszorra. A kertészmérnök hívta őt fel aznap délután, hogy ha nem alkalmatlan az időpont, estefelé szívesen meglátogatná. Persze, gyere, felelte Palajdi, és csak azután jutott eszébe, hogy lehet, a tanárnő is éppen akkor csenget majd rá, hisz vissza kell vinnie a gyerekeket a szüleiktől.

Nem baj, gondolta később, lesz, ami lesz, hisz nem szólt, hogy jöjjön, ő pedig nem érezte szükségét, hogy rátelefonáljon.

A hét közepén, a bőrkabátos jelenet után Palajdi úgy vált el a kertész-mérnökötől, hogy biztatónak érezte a következő találkozót. Ráadásul most a nő jelentkezett be nála, és nem kérte, hogy nyilvános helyre menjenek, hanem hogy feljöjjön hozzá.

Nagy reményekkel készült, előbb a kissozóban, aztán a nagyban tett rendet, behűtött egy üveg fehér bort, és tálcára rakta a poharakat.

A nő azonban Palajdi feltételezésével ellentétben nem gyalog érkezett, hanem autóval, így aztán nem ihatott.

Az épület hátsó részén, a nagyszoba ablaka alatt állt meg egy hatalmas terepjárával. Amikor Palajdi lement elé, és rákérdezett, hogy az övé-e a kocsis, azt felelte, hogy a barátjáé, és látszott rajta, hogy eléggé feszült. Palajdi akkor már tudta, hogy nem azért jött, amit ő elképzelt, és mire felértek a lakásba, egyértelmű lett, hogy tényleg csak a barátjáról szeretett volna vele beszélni.

A nagyszobában ültette le, és meg sem kínálta borral, üdítőt hozott neki a konyhából.

A nő körbenézett, végre elmosolyodott, és megdicsérte a bútorokat. Minden új volt: a szekréynyor, az ülőgarnitúra, a dohányzóasztal, a szőnyegek és persze a két fotel is, amelyben ültek.

– Veszek majd egy nagy lapos tévét is, a helye már megvan – mutatott Palajdi a szekréynyor közepére, ahol a bútorokkal körbevett hatalmas üres tér tátongott. Aztán, hogy tovább oldja a feszültséget, és a nő ne vágjon bele azonnal a barátjával való kapcsolat taglalásába, azt kezdte el magyarázni, hogy úgy döntött, hálóhelyiségnek meghagyja a kissozóban az egymás mellé tolt rugós heverőkkel, mert annyira kényelmesek, hogy nincs szíve őket lecserélni. A régi tévé viszont megérett a cserére, filmeket ugyan tud rajta nézni esténként, de meccset nem, mert olyan mértékben tönkrement a szeme, hogy a kis képernyőn már nem látja a labdát.

A nő szája szélén apró mosoly jelent meg, belekortyolt az üdítőbe, és mivel Palajdi úgy érezte, nem illene tovább húznia az időt, elhallgatott.

Az utóbbi hetekben nagyon megromlott a viszonyuk a barátjával, kezdte a nő. Mióta befejezte az egyetemet, és hazaköltözött, egyre kevesebbet találkoznak. A fiú nem hívja, nem keresi, nem jön el hozzá, illetve csak nagyon ritkán. Most meg, hogy végre itt van, összevesztek.

Palajdi kérdezgetni kezdte. A válaszokból kiderült, hogy közel négy éve, másodéves kora óta vannak együtt. Az utolsó másfél évben a nő már nála is lakott, de ahogy véget ért az egyetem, a fiú számára mintha véget ért volna a viszony is, legalábbis minden jel erre mutat.

Palajdi azt mondta, megérti, hogy most kissé zaklatott, de úgy gondolja, hogy ha mindketten szeretnék folytatni a kapcsolatot, akkor előbb-utóbb folytatni is fogják, ha meg valamelyikük nem szeretné, akkor az is egyértelműen ki fog derülni, s ha nem ők, akkor majd az idő oldja meg. Finoman azt is elmondta, hogy mivel nem ismeri sem a fiút, sem a közös múltjukat, sem a körülményeket, nem ismerheti a teljes képet sem, ezért a nőnél jobban ő sem láthatja át, hogy mit lehetne tenni ebben a helyzetben, és ugyanezért állást foglalni sem szeretne. Úgy érzi, nem az ő dolga, ezt mindenképpen nekik kell tisztázniuk, és végül dönteniük szabad akaratuk szerint.

Szűk fél órát beszélgettek még, a nő néha már nevetett is, de az látszott, hogy nem felszabadultan. Végül, amikor felállt, Palajdi megölelte, de ez az ölelés inkább csak együttérző ölelés volt. Miután lekísérte a terepjáróhoz, és visszament a lakásba, öntött magának egy pohár fehérbort, leült a konyhaasztal mellé, és lassan, kortyonként itta meg. Elmosogatott, bement a nagyszobába, és akkor eszébe jutott a tanárnő, de csak egy pillanatra, és akkor is csak annyi, hogy szerencsére nem csengetett rájuk.

Palajdi úgy gondolta, egy ideig nem hívja fel a kertészmérnököt, hagyja, hogy a barátjával rendezzék egymás közt a kapcsolatot. Béküljenek ki, és folytassák, vagy egyezzenek meg, hogy vége, ő majd aszerint lép vagy nem lép, hogyan döntöttek.

A tanárnőnek sem telefonált, s ő sem hívta, aztán amikor az egyik hétvégén idegenben játszottak a serdülőcsapattal, és éppen buszoztak hazafelé, sms-t kapott tőle. Rövid üzenet volt, mindössze annyit írt, hogy válik, és a gyerekekkel elköltözött az öccséhez.

Palajdit nemcsak a szűkszavúság és a költözés ténye lepte meg, de az is, hogy mindezt közli vele, ráadásul sms-ben, mintha régóta bizalmas viszonyban volnának.

Az első adandó alkalommal, amikor a busz megállt egy út melletti büfénél, hogy a gyerekek elvégezhesék ügyes-bajos dolgaikat, felhívta a nőt. A bő öt perc alatt, míg várakozott a busz, annyit tudott meg, hogy nemrég megverte a férje, mire ő beadta a válókeresetet, és most, hogy a férfi hétvégén nem volt otthon, összepakolta mindenét, és fogadott

egy költöztetőt, aki százezer forintért elvitte a holmiját egy teherautóval az öccséhez. A gyerekek az őszi szünet leteltével ott járnak majd óvodába és iskolába.

Amikor Palajdi a következő edzés előtt biciklire ült, hogy kitekerjen a pályára a tanítványaihoz, az járt a fejében, hogy nemrég még az okozott neki fejtörést, hogy melyik nőt válassza, mostanra meg gyakorlatilag megszűntek a lehetőségei. Az egyik nőről kiderült, hogy barátja van, a másik meg elköltözött az ország másik végére. Hiába tudta nagyon jól, hogy lépnie kell, ha végül a lépés helyett csak leült, illetve még azt sem, hisz két szék közé esett. Nagyszerű, ezt ismét remekül csináltad, motyogta az orra alá, és megengedett magának egy kényszeredett mosoly is.

Meg volt róla győződve, hogy a tanárnő az ország másik végéről nem jön el hozzá. Ehhez képest már aznap késő délután ott állt az ajtajában egy kisebb hátizsákkal a kezében. Akkor sem jelentkezett be előre, csak egyszerűen megjelent. Palajdi éppen hazaérkezett az edzésről, le volt izzadva, és ahogy felért a lépcsőn, igencsak váratlanul érte, hogy ott találja az ajtaja előtt.

A nő, látva a meglepettségét, kérdés nélkül mondta el, hogy a válási papírokat jött intézni, és gondolta, ha már itt van száz kilométerre, átvonatozik hozzá.

– És ahogy ígértem, most mást is kapsz – nézett Palajdira már bent, a lakásban, aztán egy nagy, kézzel varrott ágytakarót húzott elő a hátizsákjából. – Ez a tied – adta a kezébe.

Palajdi próbálta széthajtogatni, de a takaró még annál is nagyobb volt, mint amilyenek először gondolta. Meg kellett kérnie a nőt, fogja meg a másik végét, hogy rendesen megnézhesse.

– Nagyon szép! – mondta végül.

– Neked csináltam – mosolygott a nő, aztán a könyökével lenyomta a hálószobaajtó kilincset, és a takaró végét még mindig a kezében tartva araszolt be a szobába, az egymás mellé tolt rugós heverők felé. – Segítesz leteríteni? – kérdezte.

Palajdi a szíve mélyén ezt a tempót nagyon gyorsnak érezte, nem volt ilyesmihez hozzászokva, de azzal nyugtatta magát, hogy néhány év múlva ötvenéves lesz, és amint ebbe belegondolt, még inkább siettette volna az eseményeket, hisz mikor vágjon bele egy komoly kapcsolatba, ha nem most.

Eső, 2021/1.